

Arrest

nr. 184 739 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 23 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 21 januari 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 11 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij arrest nr. 56 996 van 28 februari 2011 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.6. Op 10 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 28 maart 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.8. Op 12 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 5 november 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 2 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en dit duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht, Nederlands en Frans leren en spreken en dit staven aan de hand van diverse (deel)certificaten, inschrijvingsformulieren en attesten van de taallessen, inspanningen zouden geleverd hebben op linguïstisch, sociaal en economisch gebied, zouden willen en zullen voorzien in hun eigen levensonderhoud, Armeense diploma's voorleggen, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd, op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en op

andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben en ook geen gevaar zouden betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, noch sorteren zij onder de opsluitingsgronden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkenen een arbeidskaart C voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid voor regularisatie aangezien een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 23.12.2009 een asielaanvraag in, die op 02.03.2011 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 12.11.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procédure - namelijk 1 jaar en iets meer dan 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor hen een trauma zou betekenen in dit stadium van hun integratie en dat het onwenselijk zou zijn voor hen om terug te keren. De medische aandoeningen van mijnheer zouden leiden tot het feit dat betrokkene dagdagelijks zou gepest en gediscrimineerd worden. Verzoekers verwijzen hiervoor naar diverse stukken en onderzokene waaruit blijkt dat men in Armenië minachtend neerkijkt op mensen met fysieke tekortkomingen. Er zou in Armenië geen zodoende systeem zijn om gehandicapte mensen op te vangen en te beschermen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Tevens is het zo dat de loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen en dat het onwenselijk zou zijn voor hen om terug te keren naar het land van herkomst niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen halen aan dat ze een aanvraag tot medische regularisatie hebben ingediend. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers indienden op 28.03.2011 ontvankelijk werd verklaard op 12.05.2011. Op 07.06.2012 werd er echter een beslissing ten gronde genomen en werd de aanvraag ongegrond verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid.

Verder halen betrokkenen in het verzoekschrift argumenten aan die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: de psychische problemen van mijnheer en het feit dat hij behandelingen dient te ondergaan) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Ook beweert de advocaat van betrokkenen dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Ten slotte haalt de advocaat van betrokkenen tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden teneinde hun argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”

1.12. Op 2 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een inreisverbod. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ten aanzien van de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod, merkt de Raad op dat de op 5 september 2013 betekende inreisverboden werden opgelegd voor een duurtijd van drie jaar. Aangezien de termijn van de inreisverboden op 5 september 2016 is verstreken, hebben de tweede en de derde bestreden beslissing hun volledige uitwerking gehad en zijn zij uit het rechtsverkeer verdwenen. De verzoekende partijen hebben aldus geen belang meer bij de vernietiging van de inreisverboden.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

4.1.1. De verzoekende partijen zetten hun middel uiteen als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vrw onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires" Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk de welk, tevens verblijfsprocedures ex art. 9ter Vrw hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker.

Verzoekers hebben zich in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. zich hoofdzakelijk gestoeld op 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009.

Immers:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijfjaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die

regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend. De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden. De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing."

"In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij *expressis verbis* procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vermeld. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De 9ter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....

Aan de hand van het administratief dossier kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.2. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden."

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren nl.:

"...De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en iets meer dan 2 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden..." (p. 2, lid 4, in fine bestreden beslissing).

Zoals vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich voornamelijk gebaseerd op punt 1.2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen lijkende uit het AD diverse verblijfsrechtelijke procedures de welk het fundament vormden om op 05/11/2012 een verzoek conform art. 9bis VrW op basis van punt 1.2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, **bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.**

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens een lange procedures conform punt punt 1.2. van de instructie, het schoollopen, tewerkstelling en uitstekende integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en haar eigen praktijk in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is. Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - TEMEER DAAR VERWERENDE PARTIJ ZELF MELDING MAAKT VAN DE DUUR VAN DE ASIELPROCEDURE VAN VERZOEKERS INGEVOLGE TOEPASSING VAN PUNT 1.1 VAN DATZELFDE CRITERIA DD. 19.07.2009 EN TEMEER DAAR VERWERENDE PARTIJ ZELF OP 03.07.2013 BEVESTIGD HEEFT DAT ZIJDE CRITERIA 1.1 EN 1.2 VAN DE INSTRUCTIE VAN 19 JULI 2009 NOG STEEDS TOEPAST IN HET KADER VAN ZIJN DISCRETIONAIRE APPRECIATIEBEVOEGDHEID - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria had getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker nl:

"**Dat ten zevende** verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip "adequate behandeling" zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoeker zou de onderbreking van zijn behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen."

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoeker en zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgen vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoeker grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; Rv.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene **direct en persoonlijk** inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de

beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient **het evenredigheidsbeginsel** toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

*In casu wordt in de bestreden beslissing **geen afdoende motivering** geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - verblijf van langer dan 4 jaar in België – afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker – hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.*

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

4.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden.

De verzoekende partijen betogen dat onvoldoende werd gemotiveerd omtrent hun concrete situatie en stellen dat de verwerende partij de door hen ingeroepen elementen niet betwist, doch dat zij louter stelt dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. De Raad merkt evenwel op dat de kritiek van de verzoekende partijen slechts beperkt is tot een vaag betoog, waarbij uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing integendeel blijkt dat wel degelijk werd geantwoord op al de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen en telkens een motivering werd voorzien die verder reikt dan de vaststelling dat het geen buitengewone omstandigheden zouden betreffen. De verzoekende partijen maken niet *in concreto* aannemelijk als zouden de weergegeven motiveringen voor elk van de ingeroepen elementen niet afdoende zijn.

In zoverre de verzoekende partijen alsnog specifiek betogen dat zij het schoollopen, de tewerkstelling en de uitstekende integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken, dat het de plicht is van de verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd, doch dat niet is gebeurd, kunnen zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat wel degelijk werd geantwoord op de voormelde door de verzoekende partijen in hun aanvraag ingeroepen elementen en werd uiteengezet waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dit als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en dit duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht, Nederlands en Frans leren en spreken en dit staven aan de hand van diverse (deel)certificaten, inschrijvingsformulieren en attesten van de taallessen, inspanningen zouden geleverd hebben op linguïstisch, sociaal en economisch gebied, zouden willen en zullen voorzien in hun eigen levensonderhoud, Armeense diploma's voorleggen, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd, op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

(...)

Het feit dat betrokkenen een arbeidskaart C voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid voor regularisatie aangezien een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.”

In zoverre de verzoekende partijen alsnog specifiek aangeven dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar zij zich beriepen op het punt 1.2. van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing op dit punt wordt gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk als zou deze motivering niet afdoende zijn. Voormelde nietigverklaring houdt immers in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Gelet op de nietigverklaring blijkt niet dat in de eerste bestreden beslissing nog in een verdere motivering omtrent de toepasselijkheid van de instructie zou dienen te worden voorzien of dat nog enige motivering diende te worden voorzien inzake het criterium 1.2 van voormelde instructie. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de Raad van State overging tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*. Ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat de ingeroepen criteria van de instructie elementen betroffen op basis waarvan de aanvraag gegrond zou kunnen worden verklaard, zodat een motivering hieromtrent zich in de ontvankelijkheidsfase hoe dan ook niet opdrong.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.3. In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie en de door hen naar voor gebrachte elementen en aangeven niet akkoord te gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.1.4. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen in hun aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen.

4.1.5. Allereest wijzen de verzoekende partijen erop dat zij zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf voornamelijk hebben gesteund op het criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009. Zij betogen dat zowel het kabinet van de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds zouden gelden voor wie eraan voldoet en dat het voldoen aan een van de criteria zou impliceren dat het bewijs van de buitengewone omstandigheden en van de gegrondheid van de aanvraag is geleverd. Zij betogen dat de verwerende partij de eigen intentieverklaring niet zonder meer kan negeren.

De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij correct aangaf dat voormelde instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. De Raad van State ging over tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit

het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekende partijen om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat de kritiek van de verzoekende partijen in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers “humanitaire” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partijen een belang hebben bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Zij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom zij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon de verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. De verzoekende partijen tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het kabinet van de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de *in casu* eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan. Het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij ambtshalve zou zijn overgegaan tot een toetsing van de aanvraag aan het criterium 1.1 van de vernietigde instructie vindt verder ook geen steun in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geenszins “*de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren*”, doch louter in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid omtrent de beoordeling van de buitengewone omstandigheden aangegeven dat een duur van de procedure, namelijk één jaar en iets meer dan twee maanden, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Louter ten overvloede – zelfs indien de verzoekende partijen op dit punt zouden worden gevolgd, *quod non* –, kan ook niet worden ingezien hoe hieruit zou volgen dat de Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, *contra legem*, eveneens een toetsing aan de hand van enig ander criterium van de instructie zou dienen te voeren in de ontvankelijkheidsfase.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de regularisatiecriteria van de wet van 22 december 1999 is niet dienstig, nu niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidige voorliggende zaak.

4.1.6. De verzoekende partijen beriepen zich verder op een medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen, waartoe zij wezen op ernstige medische problemen en risico's verbonden aan een onderbreking van de medische behandelingen en verwezen naar een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor verzoeker. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij er zich niet toe kon beperken te verwijzen naar de datum waarop de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond en/of onontvankelijk werd verklaard en dit zonder een analyse van het medische dossier van verzoeker en een onderzoek van zijn capaciteit om te reizen naar Armenië.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zowel betreffende de ingeroepen medische elementen als betreffende het inroepen van het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is, motiveerde en dit als volgt:

“Betrokkenen halen aan dat ze een aanvraag tot medische regularisatie hebben ingediend. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers indienden op 28.03.2011 ontvankelijk werd verklaard op 12.05.2011. Op 07.06.2012 werd er echter een beslissing ten gronde genomen en werd de aanvraag ongegrond verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid.

Verder halen betrokkenen in het verzoekschrift argumenten aan die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: de psychische problemen van mijnheer en het feit dat hij behandelingen dient te ondergaan) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”

Gelet op voormelde motieven kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich in de motivering enkel beperkte tot de vermelding van de datum waarop de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen. Er werd immers eveneens gemotiveerd waarom aan de ingeroepen medische elementen geen verder gevolg kan worden gegeven. De verzoekende partijen lijken in hun verzoekschrift echter voor te houden dat een analyse van het medische dossier alsook een onderzoek naar de capaciteit om te reizen naar Armenië diende te geschieden door de verwerende partij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daar dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin zij thans vertoeven.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat de verzoekende partijen zich ter staving van de buitengewone omstandigheden beriepen op medische elementen zoals deze reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft in artikel 9bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden ingeroepen en onontvankelijk worden verklaard. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt zo dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen en derhalve aan deze elementen geen verder gevolg kan worden gegeven in dit verzoek, noch dat een ruime motivering op dit punt zich opdrong. Aldus blijkt ook niet welk belang de verzoekende partijen hebben bij hun kritiek dat geen verder onderzoek werd gevoerd naar de medische problemen, nu niet blijkt dat deze nog op ontvankelijke wijze kunnen worden ingeroepen in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de afwijzing van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 7 juni 2012, waarnaar ook verwezen wordt in de eerste bestreden beslissing, blijkt ook niet, en de verzoekende partijen maken dit ook niet concreet aannemelijk, dat er zich op medisch vlak nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. Met de vage kritiek dat de medische aspecten aan de basis liggen van hun erbarmelijke situatie tonen de verzoekende partijen dit immers niet aan.

De Raad ziet voorts ook niet in, gelet op de afgewezen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, waarop de verwachting van de verzoekende partijen gebaseerd is dat verwerende partij nogmaals een analyse maakt van het medisch dossier en hun medische capaciteit om te reizen naar Armenië en van daaruit naar Rusland om er een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat zij in alle gevallen persoonlijk naar Moskou zouden dienen te reizen teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch dat, indien dit wel het geval zou zijn, zij niet in staat zouden zijn te reizen. De verzoekende partijen betogen nog dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou zou vervoeren, doch deze bewering wordt niet gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs.

4.1.7. De stelling van verwerende partij dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen die betrekking hebben op de verblijfstermijn en integratie geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vormen daar ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, is daarnaast in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partijen maken ook geenszins aannemelijk waarom *in casu* alsnog een andere beoordeling zich zou hebben opgedrongen.

4.1.8. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

4.1.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen tonen niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijken voor te houden dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. De verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

4.1.10. Er kan verder evenmin worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou miskennen waar inzake de instructie van 19 juli 2009 enkel wordt gewezen op het gegeven dat deze instructie werd nietig verklaard. Het evenredigheidsbeginsel laat de verwerende partij niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

4.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4.2.1. Zij betogen als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – verblijf van langer dan 4 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria – de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

4.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen, door de bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde buitengewone omstandigheden te herhalen, op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en onder verwijzing naar het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER